

Sygn. akt V CNP 22/09

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi J.B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt [...]
w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzycieli: [...]
przeciwko dłużnikowi A.Ł.
o świadczenie pieniężne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił zażalenie wierzyciela J.B. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 18

lutego 2008 r. w przedmiocie zatwierdzenia planu podziału sum uzyskanych z egzekucji w sprawie o świadczenie pieniężne.

Wierzyciel J.B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 kwietnia 2008 r. W skardze zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c., art. 1030 k.p.c. w związku z art. 1034 k.p.c., a także art. 1024 § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 kwietnia 2008 r. SK 77/06, który został ogłoszony w dniu 9 kwietnia 2008 r. (Dz.U. 2008, Nr 59, poz. 367) art. 424¹ § 1 k.p.c. w części obejmującej słowa "kończącego postępowanie w sprawie", został uznany za niezgodny z art. 32 ust. 1 i art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. W ten sposób powstała możliwość kwestionowania w drodze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem także orzeczeń, które nie kończą postępowania w sprawie. Możliwość kwestionowania w drodze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń sądu drugiej instancji niekończących postępowania w sprawie nie oznacza jednak, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem zmieniła swój charakter prawny - nadal pozostaje nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Charakter tego środka zaskarżenia uzasadnia restryktywną wykładnię co do wymagań, jakie muszą być spełnione przy wniesieniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że przewidziany w tym przepisie wymóg uprawdopodobnienia szkody polega na złożeniu oświadczenia, że szkoda już nastąpiła o określonym rozmiarze i w określonej postaci. Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wywodu wskazującego także czas powstania szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a wydaniem

zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 35/08, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 41; z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, niepubl.).

W skardze brak jest uprawdopodobnienia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy, co oznacza niespełnienie istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że „z chwilą wydania zaskarżonego postanowienia powstała u skarżącego szkoda w wysokości 97.020 zł. Wartość ta odpowiada zastrzeżonej w umowie zastawu karze umownej, którą otrzymałby gdyby uznano, iż jego wierzytelność spełnia wymogi opisane w art. 1024 § 1 pkt 5 k.p.c.”. Tymczasem skarżący wywodzi swoje roszczenie z umowy zastawu akcji, w której w celu zabezpieczenia wierzytelności zastawnika (skarżącego w niniejszym postępowaniu), wynikających z umowy przedwstępnej sprzedaży akcji, zastawca ustanowił zastaw na tych akcjach.

Powołanie się na prawomocne oddalenie zażalenia w przedmiocie zatwierdzenia planu podziału sum uzyskanych z egzekucji bez przedstawienia dalszej przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda określona przez skarżącego została mu rzeczywiście wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Samo wydanie niekorzystnego dla strony rozstrzygnięcia nie może być utożsamiane z poniesieniem szkody w rozumieniu przepisów dotyczących przedmiotowej skargi.

Niespełnienie zatem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje konieczność odrzucenia skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

